

ÎȚI POATE OFERI VIAȚA MAI MULT? POȚI SCHIMBA LUMEA?

contacts

MARATONUL VIETII

Privește către Iisus

Zidul

Când nu poți
merge mai departe

În sincronizare cu păstorul

Ritmurile harului

NOTA EDITORULUI UN MARATON, NU UN SPRINT

Pe măsură ce îmbătrânești se întâmplă lucruri interesante, printre care faptul că îți încetește ritmul. Poate nu fiindcă așa vrei tu, poate la început nici nu o faci conștient, însă ajungi să îți dai seama că trebuie să-ți planifici ziua într-un ritm realist ca să poți duce la îndeplinire ceea ce trebuie să faci. Și ce se întâmplă dacă nu reușești să faci totul? Ei bine, mai există și ziua de mâine.

Eu și soțul meu, Gabriel, învățăm și noi să avem așteptări mai realiste de la noi înșine deoarece unele activități pe care le puteam face cu ușurință în trecut acum nu ne mai sunt la îndemână. Pur și simplu nu mai avem același nivel de energie. Dar realizăm *mai puțin*? Sinceră să fiu, cred că suntem în perioada *cea mai productivă* a vieții noastre.

Ne bazăm de multe ori pe binecuvântarea din Deuteronom 33:25: „Cum vin zilele tale, vine și puterea ta” (traducere din engleză). Fiecare zi, când ne bazăm pe Domnul, când punem mai puțin accentul pe lucrurile nenecesare și suntem mai concentrați pe țelurile noastre, suntem mai satisfăcuți de rezultate.

„Încet și sigur câștigi cursa” a fost morala fetei lui Aesop „Iepurele și broasca țestoasă”. Însă sfatul acesta nu se aplică numai celor în

vârstă. În lumea aceasta în viteză, presiunea de a realiza cât mai multe în cât mai scurt timp a creat pentru mulți așteptări nerealiste.

Părinții care au familii în zilele noastre au o povară enormă. Munca mamei este de multe ori comparată cu administrarea unui circ cu trei arene, sau să jongleze cu toate mingile în aer și cu farfuriile care se rotesc în același timp. Articolul Mariei Alvero din pagina 15 ne dă indicii pentru cum ar putea mamele moderne să facă față presiunii dând prioritate *iubirii* în locul *perfecțiunii*.

Tinerii au partea lor de stres cu studiile, sau când își aleg partenerul de viață, sau când intră în câmpul muncii, etc. Cu toții putem învăța să alergăm cursa vieții cu răbdare și rezistență, fără să fim urmăriți de așteptările altora, ci de ceea ce se așteaptă Dumnezeu de la noi. În articolul „Maratonul vieții”, Simon Bishop ne împărtășește din experiența sa, cum a învățat să alerge „cursa vieții” cu Iisus ca antrenor personal.

Sperăm ca acest număr al revistei *Activated (ContactS)* să ne inspire „să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înainte și să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Iisus” (Evrei 12:1-2).

ZIDUL

AMY JOY MIZRANY

Eu și prietenii mei ne-am uitat la un film în care un bărbat supraponderal s-a hotărât, pentru diferite motive, să alerge într-un maraton. El este un tip lipsit de motivație; urăște angajamentele și este în general plin de scuze. Filmul prezintă cu umor drumul lui spre atingerea condiției fizice, dar tema filmului era dedicarea și fiabilitatea.

Când vine vremea să alerge cei 42,2 km la început merge bine. Face un timp bun și are viziunea să ajungă la final.

Dar se izbește de un „zid”. Zidul este termenul folosit de alergătorii de cursă lungă când descriu sentimentul de a fi complet incapabili să meargă mai departe. Corpul tău strigă: „Nu! Nu vrei să faci asta!”.

În film, „zidul” mintal de care se izbește personajul principal este reprezentat sub forma unui zid masiv de cărămizi roșii care merge la infinit. Simte că nu mai poate face niciun pas. Atunci trebuie să-și reamintească *de ce* face lucrul acesta – să-și dezvolte auto-disciplinarea și perseverența – și *pentru cine* o face – pentru fiul său, pentru femeia iubită și pentru prietenii lui.

Încet, concentrându-și gândurile asupra persoanelor care îl susțin și a importanței realizării sale, începe să lovească zidul și să îl dobo-

are, cărămidă cu cărămidă, până termină ceea ce a început și străbate cu succes maratonul. Iubesc scena aceea!

În orice lucru nou și dificil pe care încerci să-l faci există un moment în care te simți copleșit de sentimentul că nu poți continua. Te izbești de un zid. Este atât de frustrant și bine definit.

Dar, pentru mine, când mă concentrez asupra *motivului* pentru care am acceptat noua provocare și *pentru cine* o fac, îmi găsesc mereu puterea să dărâm, încet dar sigur, zidul și să merg mai departe. Când mă gândesc la toți cei care mă susțin și la ceea ce voi realiza dacă îmi ating țelul, mă simt inspirat din nou. Atunci îmi imaginez că, cărămizile din care este făcut zidul meu sunt înlăturate de o mână cerească mai puternică decât a mea.

Noi, creștinii, suntem binecuvântați să avem cele mai bune motive să ne continuăm cursa. Dragostea este *pentru ce* facem iar Iisus este *pentru cine* o facem!

AMY JOY MIZRANY S-A NĂSCUT ȘI TRĂIEȘTE ÎN AFRICA DE SUD, UNDE ESTE MISIONARĂ PERMANENTĂ CU HELPING HAND. ÎN TIMPUL LIBER EA CÂNTĂ LA VIOARĂ.

O VIAȚĂ DE

SACRIFICIU

În cartea Romani, Pavel îi îndemna pe credincioși să își aducă trupul „ca o jertfă vie” aceasta fiind „o slujbă rezonabilă” (Romani 12:1, traducere din engleză). Ce înseamnă cuvântul „jertfă” (sacrificiu) îl legătură cu viața și slujirea creștinului față de Dumnezeu?

Dicționarul Oxford definește sacrificiul astfel: „*renunțarea la interesele, fericirea, etc. personale pentru a-i ajuta pe alții sau a ajuta o anumită cauză*”. Dicționarul Encarta definește astfel: „*să renunți la ceva de valoare sau important, pentru cineva sau ceva care este considerat mai de valoare sau important*”.

Din aceste definiții înțelegem că deși renunțăm la ceva, primim ceva mai de valoare în schimb, ceea ce înseamnă că, în realitate, a existat un schimb. Nu a fost cu adevărat o pierdere.

Există multe exemple în care această

tranzacție cost/beneficiu se întâmplă în viața de zi cu zi. Părinții fac în mod continuu sacrificii pentru binele și pentru viitorul copiilor lor. Atleții fac sacrificii ca să se antreneze din greu și să câștige la sportul lor. Elevii fac sacrificii ca să ia note bune. Oamenii fac sacrificii la locul lor de muncă ca să promoveze în carierele lor și ca să-și poată întreține familia.

Orice merită atins, în general, costă. Și, cu cât valoarea este mai mare pentru ceea ce încercăm să realizăm, cu atât îi va costa mai mult. În termeni creștini asta înseamnă – precum părinții, atleții, elevii sau cei concentrați pe cariera lor – și noi trebuie să facem sacrificii ca să-L urmăm pe Isus și să împlinim planul Său în viețile noastre. Fiecare ne vom confrunta cu diferite provocări unice credinței noastre creștine, însă suntem binecuvântați cu Cuvântul lui Dumnezeu, cu Duhul Său Sfânt în noi și cu

comunitatea noastră de credință care să ne ajute să ne ridicăm la nivelul provocărilor.

Nu se pune problema dacă va trebui să facem sacrificii în viață, ci pentru ce anume alegem să ne sacrificăm. Noi, creștinii, am adoptat țelurile și scopul Domnului pentru viețile noastre. În termeni de zi cu zi, asta se traduce în a ne dăruii altruist pe noi înșine, timpul nostru, resursele noastre, rugăciunile noastre, bunătaea, empatia și dragostea – ca să fim ceea ce Domnul dorește ca noi să fim încât să își poate împlini voia și să atingă oamenii cu iubirea și cu adevărul Său.

Este un preț pe care suntem dispuși să îl plătim deoarece considerăm că este foarte important să trăim conform cu voința lui Dumnezeu și să împlinim marea Lui poruncă (Matei 16:15) decât să ne trăim viețile după lucrurile temporare ale acestei lumi. Biblia spune că

„lumea și pofta ei trec; dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac” (1 Ioan 2:17).

Pare mai atrăgător să trăim pentru prezent, să căutăm rezultate imediate, să încercăm să primim recunoaștere pentru eforturile noastre și să culegem roadele străduințelor noastre, decât să trăim pentru eternitate. Însă Iisus ne-a învățat să privim mai departe decât viețile noastre de zi cu zi, să trăim și să muncim și să investim în viața veșnică ce va urma, ceea ce începe prin a căuta mai întâi Împărăția și dreptatea Sa (Matei 6:33).

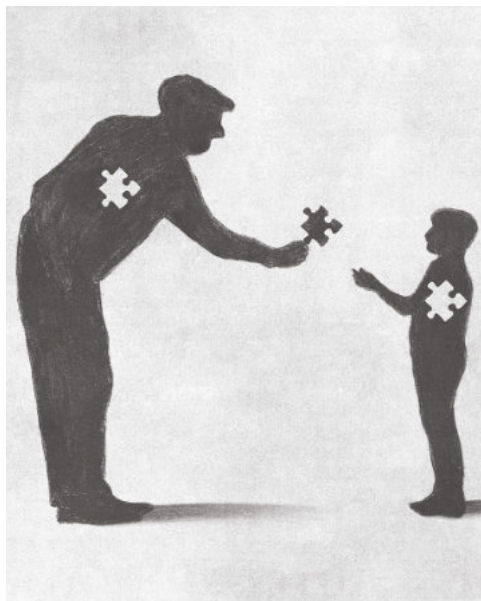
În felul acesta este posibil să nu culegem rezultate imediate, dar știm, conform promisiunilor lui Dumnezeu, că orice investim în Împărăția Lui eternă rezistă pentru totdeauna. Chiar dacă nu avem rezultate vizibile pentru sacrificiile noastre, tot putem simți în viața aceasta bucurie, pace, binecuvântări și mai ales prezența Sa.

Iubirea Domnului este întotdeauna pentru noi, iar noi suntem binecuvântați din abundență. Însă uneori ajungem prea familiari cu aceste binecuvântări până într-acolo încât să începem să gândim că ni se cuvin. Începem să ne așteptăm să ne meargă mereu bine în viață și ne surprinde dacă trecem printr-o perioadă cu lipsuri, printr-o pierdere sau o dificultate.

Avem tendința să uităm că, chemarea creștinului activ implică sacrificii. Deci, nu este realist să ne așteptăm ca viețile noastre să meargă mereu bine, să fim mereu fericiți și să nu cunoaștem pierderea, durerea sufltească sau lipsurile.

Apostolul Pavel a spus: „Știu să trăiesc smerit și știu să trăiesc în belșug. În totul și pretutindeni m-am deprins să fiu sătul și flămând, să fiu în belșug și să fiu în lipsă. Pot totul în Hristos care mă întărește” (Filipeni 4:12-13). Autorul cărții Evrei ne încurajează de asemenea „să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea. Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Iisus” (Evrei 12:1-2).

Domnul ne cere: „Dacă vrei ceva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să Mă urmeze” (Luca

9:23). A te lepăda de sine înseamnă, literal, „să refuzi să-ți satisfaci nevoile și dorințele personale” și să-ți iei zilnic crucea – viața de sacrificiu și de slujire – și să-l urmezi pe Iisus. Deci, putem vedea că Domnul nu ascunde faptul că viața creștinului este o viață de sacrificiu și de renunțare, ceea ce uneori se traduce prin greutăți, încercări, oboseală și pierderi.

Biblia spune că suntem „cumpărați cu un preț” de către Dumnezeu (1 Corinteni 6:20) și de aceea trebuie să ne prezentăm „ca o jertfă vie, sfântă, aceasta va fi din partea voastră o slujbă rezonabilă” (Romani 12:1, traducere din engleză). Sacrificiul este considerat „slujba noastră rezonabilă”.

Dăruindu-ne Domnului și altora se poate simți uneori ca un urcuș fără sfârșit. Dar să punem acest chin și sentimentele asociate în perspectivă, amintindu-ne că șederea noastră pe pământ este doar un *moment* în comparație cu *eternitatea* pe care o vom petrece în Rai. Biblia ne spune că „suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi” (Romani 8:18).

O viață de sacrificiu poate fi în conflict cu

tendența spre o viață de confort, satisfacție și siguranță. Uneori poate fi dureros să „mori zilnic” după cum se exprimă Pavel (1 Corinteni 15:31, traducere din engleză). De unde să vină curajul și puterea să dăruiești altruist și până la sacrificiu? Apostolul Pavel rezumă succint când spune: „dragostea lui Hristos ne constrânge” (2 Corinteni 5:14).

Dragostea noastră pentru Iisus și dragostea Lui pentru noi și moartea Sa sacrificială pe cruce pentru mântuirea noastră sunt ceea ce ne motivează să trăim pentru El. Doar o dragostea adâncă și constantă pentru Iisus ne va inspira să umblăm pe urmele Lui ca să trăim o viață de iubire și de slujire pentru Dumnezeu și pentru alții. Căutând să împlinim voia Domnului pentru viețile noastre și să ne modelăm viețile după exemplul și Cuvântul Său, motivarea noastră să iubim și să-l slujim pe El și pe alții va crește și se va întări.

Noi, creștinii, care înțelegem scopul major a lui Dumnezeu și sensul vieții, înțelegem că existența noastră transcede viața pământească. De aceea noi facem sacrificii aici și acum cu dragoste și recunoștință pentru Cel care și-a dat viața pentru noi ca noi să putem trăi în prezența Lui pentru eternitate și să culegem răsplățile eterne acolo și atunci.

Viața unui creștin activ nu este întotdeauna confortabilă, dar este solidă și poate face față furtunilor vieții deoarece îl are ca fundație pe Domnul (Matei 7:24-25). El a promis să fie mereu cu noi și să ne binecuvânteze, să ne protejeze și să ne țină prin viață. „Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28:20).

El a promis, de asemenea, să ne binecuvânteze pentru tot ce renunțăm pentru El și „[vom] primi însutit și [vom] moșteni viața veșnică” (Matei 19:29). Nu există promisiune sau garanție mai mare în tot universul. Aceasta este garanția pe care o are creștinul.

ACEST ARTICOL A FOST ADAPTAT DUPĂ SERIA
ROADMAP DE ARTICOLE DE LEADERSHIP
CREȘTIN.

LA MOMENTUL LUI DUMNEZEU

ANNA PERLINI

„Să nu oboșim în facerea binelui; căci, la vremea potrivită, vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală” (Galateni 6:9).

Prima oară când am citit acest verset m-am impresionat puternic. Eram o studentă de 18 ani, idealistă dar confuză, în căutarea unui scop în viață. Îmi amintesc că am citit versetul din nou și din nou, încercând să-mi dau seama ce însemna. Ceva părea ascuns, ca un cod secret.

Versetul vorbea despre viitor și ceea ce mă interesa cel mai mult era partea cu „vom secera” (vom recolta, vom culege roadele). Deci, m-am hotărât să mă implic în „facerea binelui”. Mi-am dedicat viața misiunilor care, de-a lungul anilor, m-au dus în India, Nepal și înapoi în Europa ca să deschid o organizație umanitară în țările din fosta Iugoslavie, afectate de război.

O altă misiune în care m-am îmbarcat a fost să am copii. Cuvintele „să nu oboșim în facerea binelui” au devenit predominante în viața mea. Anii mei fără griji rămăseseră în urmă, iar acum eram implicată în strădanțiile zilnice ale vieții. Îmi amintesc, odată, că am izbucnit în lacrimi când soțul meu a venit de la muncă iar eu nu reușisem să încropesc nici măcar o cină simplă. Acum, după mulți ani și multe cine, această amintire mă face să zâmbesc, dar atunci fusese un chin!

Uneori m-am simțit un eșec total, m-am confruntat cu dezamăgiri și am pierdut proiecte în care eram implicată, spre exemplu un pro-

iect care s-a încheiat abrupt din cauza unor situații politice agitate, sau când un coleg de muncă a murit pe neașteptate că i-a cedat inima chiar în mijlocul unui eveniment pe care îl țineam.

Dar, întorcându-mă la misteriosul verset biblic pe care l-am purtat mereu cu mine, am învățat că, indiferent ce eșuează pe moment, eu trebuie să continui în „facerea binelui”. Trebuie să mă concentrez pe lucrul acela și să nu ostenesc, să nu mă descurajez și să nu renunț. De fapt, de multe ori, salvarea mea chiar a fost că am lăsat deoparte tristețea și descurajarea mea și m-am implicat într-o situație dificilă pentru alții.

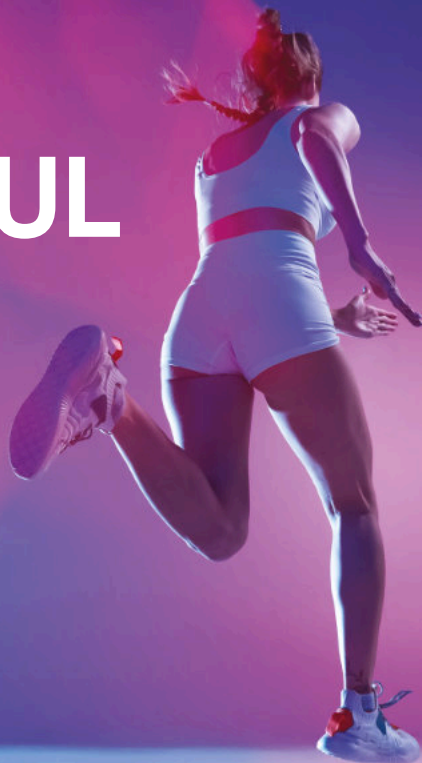
Și cum rămâne cu partea „la vremea potrivită vom secera”? Ei bine, cred că multe dintre rezultatele eforturilor noastre, dacă nu majoritatea, vor rămâne nevăzute în viața aceasta. Rezultatele se vor face vizibile la momentul știut de Dumnezeu. Dar copiii mei au crescut și au realizat lucruri pe care nu mi-am imaginat că ar putea să le realizeze. Anul viitor vom sărbători 30 de ani de activitate umanitară. Au necesitat perseverență și sacrificiu, dar cu siguranță a meritat și multe vieți au fost atinse și schimbate prin activitățile noastre.

Da, mai devreme sau mai târziu, într-un fel sau altul, vom culege roadele!

ANNA PERLINI ESTE COFONDATOAREA ORGANIZAȚIEI UMANITARE PER UN MONDO MIGLIORE, ACTIVĂ ÎN BALCANI DIN 1995.

MARATONUL VIEȚII

SIMON BISHOP

Biblia compară viața noastră cu un maraton în fața a mii de spectatori: „Și noi, dar, fiindcă suntem înconjurați cu un nor așa de mare de martori, să dăm la o parte orice piedică și păcatul care ne înfășoară așa de lesne și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea” (Evrei 12:1).

Mie îmi place să alerg. Cu vreo 16 ani în urmă, când am avut nevoie să slăbesc, am încercat să alerg în fiecare zi. Încetul cu încetul mi-am clădit rezistența încât am putut alerga șase kilometri în 30 de minute. Apoi am avut un accident; am căzut de la etajul casei în timp ce încercam să ajut pe cineva care rămăsese închis în cameră. Mi-am sfărâmat călcâiul în nouă bucăți. Am avut și alte răni. Am șchiopătat timp de doi ani, până când am avut o operație, dar chiar și după vindecare mi-am dat seama că zilele mele de alergat s-au încheiat.

Vorbind despre viața lui, Pavel a spus: „M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit

alergarea, am păzit credința” (2 Timotei 4:7). Este o metaforă, una chiar foarte potrivită, deoarece oricine a alergat vreodată știe că necesită timp și antrenament să fii capabil să alergi orice distanță. Uneori trebuie să lupți ca să continui. Trebuie să-ți clădești rezistența, trebuie să-ți sporești puterea și trebuie să-ți cultivi puterea mentală. Același lucru este adevărat și în viață.

După accidentul meu a trebuit să caut alte modalități prin care să exercez și atunci m-am apucat de bicicletă. Este forma mea de exerciții fizice de câțiva ani deja. A trebuit să-mi reevaluez și viața și slujirea lui Dumnezeu căci accidentul mi-a adus unele limitări în ceea ce puteam face.

Am ajuns să privesc perioada din viața mea de după accident ca o perioadă în care Dumnezeu a putut să mă antreneze mai bine să alerg în cursa vieții împreună cu El ca antrenor și sfătuitor personal. A trebuit să accept lecțiile de răbdare, de optimism și de compasiune

Nu este ușor să alergi. Nu poți alerga un maraton și să te aștepți să fie ușor. Vor fi sânge, transpirație și lacrimi. Asemenea, viața creștinului nu este ușoară. Vor fi obstacole în viață și trebuie să fim pregătiți pentru îndatorirea care ne stă înaintea așa cum alergătorul se pregătește pentru îndatorirea lui. – *Kaela Kaiser*

Când viața devine grea (și știm că va fi), să ne concentrăm pe Iisus și să umblăm cu perseverență până putem să alergăm restul drumului. – *Kia Stephens*

pentru alții și să privesc către Dumnezeu pentru puterea Sa, calități cu care, până atunci, mă cam chinuisem.

Deși încă mă mai supără durerea din când în când, văd multe rezultate bune din perioada mea de încercare și cred că, cu ajutorul lui Dumnezeu, am putut să depășesc multe dintre dificultățile fizice și să-mi dezvolt un caracter mai puternic. Prin această experiență am ajuns un atlet mai bun în maratonul vieții și pot să alerg cu perseverență, privind către Iisus, cel care mă susține cu adevărat să merg mai departe.

Iată un alt pasaj în care Pavel compară viețile noastre de serviciu pentru Hristos cu felul în care atleții trebuie să fie serioși și disciplinați în antrenamentele lor și dispuși să sacrifice și să renunțe la lucrurile care-i trag înapoi de la victorie.

Nu știți că cei ce aleargă în locul de alergare,

Dacă dorești să alergi în cursa vieții împreună cu Iisus ca antrenor, ghid și Mântuitor personal, îți poți deschide inima Lui rugându-te această simplă rugăciune:

Dragă Iisus, te rog să mă ierți pentru păcatele mele. Cred că Tu ai murit pentru mine. Te invit în viața mea. Te rog să mă umpli cu dragostea Ta și cu Duhul Sfânt. Să mă ajuți să Te iubesc și să-i iubesc pe ceilalți oameni și să trăiesc după adevărul din Biblie. Amin.

toți aleargă, dar numai unul capătă premiul! Alergați, dar, în așa fel, ca să căpătați premiul! Toți cei ce se luptă la jocurile de obște se supun la tot felul de înfrânări. Și ei fac lucrul acesta ca să capete o cunună care se poate veșteji; noi să facem lucrul acesta pentru o cunună care nu se poate veșteji. Eu deci alerg, dar nu ca și cum n-aș ști încotro alerg. Mă lupt cu pumnul, dar nu ca unul care lovește în vânt. Ci mă port aspru cu trupul meu și-l țin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat. – *1 Corinteni 9:24-27*

Dumnezeu să te binecuvânteze să continui în maratonul vieții!

SIMON BISHOP ESTE MISIONAR PERMANENT ȘI DESFĂȘOARĂ MUNCĂ UMANITARĂ ÎN FILIPINE.

ALFREDO CARRASCO

REGĂSEȘTE SPERANȚA

Într-o dimineață devreme am primit un telefon de la un prieten despre o situație de urgență. Vecinul lui, Juan, avea probleme serioase. Fusese acuzat pe nedrept iar poliția a venit la el acasă și l-au luat cu ei. A fost închis pentru cinci zile într-o celulă cu alți 32 de deținuți. Și-a petrecut cele cinci zile aproape fără să doarmă, într-un colț al celelei. După cele cinci zile l-au judecat. Deoarece nu s-au găsit dovezi care să susțină acuzațiile, judecătorul l-a eliberat. Însă din cauza acestui incident și-a pierdut casa și mijloacele de trai.

Situația l-a dus pe Juan la disperare încât se gândea să se sinucidă. Era deziluzionat de viață și de cel care l-a acuzat în mod fals.

Prietenul meu m-a implorat să vin și să vorbesc cu Juan. Atunci am mers și am vorbit cu el vreo două ore. I-am spus despre iubirea lui Iisus, despre iertare și despre darul mântuirii. I-am spus că Dumnezeu are un plan pentru viața lui. Juan s-a rugat cu mine să-L primească pe Iisus în inima lui.

Timp de 15 zile m-a sunat zilnic. Comunicarea noastră a avut rezultate pozitive. Încetul cu încetul s-a întărit și nu a mai vrut să se sinucidă. Dar era încă deprimat și nu putea să doarmă. Se întreba de ce i se întâmplase lui lu-

crul respectiv; era foarte trist.

Nenumăratele discuții telefonice și rugăciunile au avut în cele din urmă efect; a devenit din ce în ce mai puternic. I-am citit versetele din Biblie despre realitatea Raiului și i-am dat să citească câteva cărți creștine de devoțiune. Pe lângă ceea ce mă rugam eu cu el, mă rugam și cu soția mea zilnic pentru el.

Juan mi-a spus: „Când vorbesc cu tine mintea mea devine mai clasă. Comunicarea cu tine îmi aduce multă liniște”. În cele din urmă, pas cu pas, telefon cu telefon, rugăciune cu rugăciune, Domnul a lucrat în viața lui și Juan s-a întărit.

Acum îi predau cursuri biblice. Încă se mai simte trist și are urcușuri și coborâșuri datorită celor întâmplate, dar lucrează la ele și face progrese. Recent mi-a spus: „Cu ajutorul Domnului, voi merge mai departe. Voi înfrunta viitorul cu credință”.

„Căci Eu știu gândurile pe care le am cu privire la voi, zice Domnul, gânduri de pace și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde” (Ieremia 29:11).

ALFREDO CARRASCO TRĂIEȘTE ÎN VENEZUELA ȘI ESTE IMPLICAT ÎN MUNCĂ MISIONARĂ.

MEREU PREZENT

RUTH DAVIDSON

Când ne aflăm într-o situație dificilă, când lumea noastră este scuturată și pare că totul se destramă, am fi tentați să gândim că Dumnezeu ne-a abandonat. Dar când îl chemăm pe Domnul aflăm că nu e așa. El a promis să fie cu noi chiar și în mijlocul dezastrului.

El știe că vor fi și momente dificile în viața noastră, dar Dumnezeu promite să fie adăpostul nostru prin furtună. De multe ori mi-am găsit liniștea în cuvintele psalmistului David: „Dumnezeu este adăpostul și sprijinul nostru, un ajutor care nu lipsește niciodată în nevoie” (Psalmul 46:1). Putem să beneficiem de prezența și de puterea Sa continuă în viața noastră.

Când vii la Hristos începi o viață complet nouă! El este cu tine și dorește să te ajute să îl urmezi, pe El și Cuvântul Său. Noi, în noi înșine, nu avem puterea de care avem nevoie să trăim așa cum dorește Dumnezeu ca noi să trăim. Dar când apellăm la El descoperim că „Dumnezeu este Acela care lucrează în [noi] și [ne] dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea” (Filipeni 2:13).

N-am regretat nicio zi de când L-am primit pe Iisus ca Mântuitor. Viața mea a devenit mai bogată și mai împlinită din toate punctele de vedere. Nu mai sunt singur. El mă umple cu bucurie.

Există momente în care simțim ca și cum Dumnezeu ne-a părăsit, dar El continuă să fie cu noi chiar și în momentele dificile. Iisus a promis: „Toată puterea Mă-a fost dată în cer și pe pământ... Și iată că eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28:18,20).

Îmi amintește de

un pastor care a fost și el tâmplar. Și-a construit casa cu propriile-i mâini. George A. Young l-a slujit pe Domnul cu un salariu modest. Din nefericire, în timp ce el ținea întruniri într-o altă zonă, niște vandali i-au ars casa.

În loc să dea vina pe Dumnezeu că nu a prevenit așa o nenorocire, Young nu și-a pierdut credința în Domnul. Inspirat de această tragedie el a scris acest imn care continuă să ne binecuvânteze până în ziua de azi.

Dumnezeu își călăuzește iubiții Lui copii...
Uneori prin ape, uneori prin potop,
Uneori prin sânge, uneori prin foc;
Uneori prin durere, dar ne dă acest cântec,
Noapte și zi, să ne mângâie.
– *George A. Young (1903)*

RUTH DAVIDSON (1939-2023) A FOST MISIONARĂ ÎN ORIENTUL MIJLOCIU, INDIA ȘI AMERICA DE SUD TIMP DE 25 DE ANI ȘI DE ASEMENEA A SCRIS ȘI A CONTRIBUIT LA WEBSITE THEBIBLEFORYOU.COM.

JOYCE SUTTIN

VALOAREA REPETIȚIEI

Am schimbat sistemul de operare pe calculatorul meu și a fost o provocare pentru mine. A trebuit să reînvăț unele lucruri. M-am provocat să învăț cum se face. Face bine minții mele dar este și un test pentru răbdarea și pentru liniștea mea.

Căutam, copiam, lipeam, schimbam fonturi și mutam imagini și tot nu mergea bine. Trebuia să o iau de la început și să încep din nou, să îmi amintesc fiecare pas și să refac fiecare operație din nou și din nou și din nou.

Eram frustrată dar persistentă în dorința de a cuceri acest obstacol. Știam că va deveni mai simplu odată ce îmi voi da seama cum se face, cam ca o problemă de matematică care pare copleșitoare până înveți cum se face și apoi devine ușoară. Deci, n-am vrut să renunț! Am continuat să urmez aceiași pași, lucrând cu diferitele aplicații și programe.

Aveam de ales. Fie să renunț sau să continui să încerc, să refac și să învăț. După ce am luat o pauză mi-am dat seama că prin repetare reușisem să învăț. Unii pași începusem să-i fac automat și știam ce trebuie să fac mai departe.

Atunci m-am gândit și la unele lucruri personale cu care mă chinuiam. Uneori mi se pă-

rea că repetam aceleași chestii și mă întrebam de ce permite Dumnezeu asta. Dar mi-am dat seama că toate sunt un antrenament. Trecând prin aceleași lucruri din nou și din nou am învățat ce să fac. Acum pot să-mi spun: „Bine, am mai trecut prin asta. Unde am cotit și ce am făcut data trecută ca să reușim?” De cele mai multe ori îmi vine în minte un verset din Biblie, sau îmi recitesc jurnalul și găsesc răspunsul clar ca lumina zilei.

Repetiția este mama învățaturii, atât în lucrurile mentale cât și în cele spirituale. Acum, de dimineată, am învățat despre perseverență și să nu mă frustrer și să nu renunț dacă lucrurile par să nu se rezolve. Am învățat că dacă îmi iau un moment de pauză nu înseamnă că renunț. Uneori pauzele mici ne ajută să privim dintr-o altă perspectivă și lucrurile se clarifică.

Voi persista și voi învăța. Voi reuși, ca și alte dați, prin harul lui Dumnezeu. „Pot totul în Hristos care mă întărește” (Filipeni 4:13).

JOYCE SUTTIN ESTE PROFESOARĂ PENSIONARĂ ȘI SCRITOARE ȘI TRĂIEȘTE ÎN SAN ANTONIO, SUA.

SĂ FII CONȘTIINCIOS

Cine este credincios în cele mai mici lucruri este credincios și în cele mari. El i-a zis: „Bine, rob bun; fiindcă ai fost credincios în puține lucruri, primește cârmuirea a zece cetăți.”

– Luca 16:10; 19:17

Să fim conștiințioși față de Dumnezeu este prima noastră obligație care ni se cere în serviciul evangheliei. – Ian H. Murray

Cel mai mare lucru este să fii găsit la postul tău de copil al lui Dumnezeu, trăindu-ți fiecare zi ca și cum ar fi ultima, dar plănuiind ca și cum lumea noastră ar dăinui sute de ani.

– C. S. Lewis

Conștiințiozitatea este o chemare zilnică. Implică să lucrezi cu regularitate, chiar și lucrurile obișnuite, și să privești în ansamblu viața creștină. Implică să-ți ajustezi dorințele personale pentru rezultate imediat și să te angajezi să-L urmezi pe Iisus pentru o perioadă mai lungă. Înseamnă să te trezești în fiecare dimineață și să crezi că Dumnezeu este comoara ta, că evanghelia lui Iisus merită fiecare suflare a ta și că El este suficient. Credincioșia înseamnă să faci acest lucru și mâine și în următoarea zi și în următorii zece de ani. Credincioșia este ceva obișnuit. Nu se remarcă. Perseverază. Dar este prețioasă în ochii lui Dumnezeu, care sanctifică perseverența din viața ta pentru binele tău și pentru gloria Sa. – Glenna Marshall

Efectul semnificativ nu vine din ceea ce faci o singură dată, ci din ceea ce faci zi de zi.

– Jenny Craig

Ne măsurăm prin ceea ce facem cu ce avem.

– Vince Lombardi

Să ne facem datoria în magazinul sau în bucatăria noastră, în piață, în stradă, la birou, la școală, acasă, cu aceeași conștiințiozitate ca și cum am sta în prima linie pe frontul unei mari bătălii și am ști că victoria umanității depinde de curajul, tăria și iscusința noastră.

– Theodore Parker

Întrebarea pentru fiecare om nu este ce ar face dacă ar avea mijloacele, timpul, influența și educația necesare, ci ce face cu ceea ce are.

– Hamilton Wright Mabie

Să ne amintim că există Cineva care înregistrează tot ce facem pentru El și vede mai multă frumusețe în munca slujitorilor Lui decât văd aceștia... Apoi cei credincioși Lui vor descoperi, cu uimire și cu surpriză, că nu există cuvânt spus în folosul Stăpânului, care să nu primească o răsplată.

– J. C Ryle

Nu știu să aleg altceva ca subiect al ambiției mele în viață decât să fiu credincios Dumnezeului meu până la moarte. – C. H. Spurgeon

Fii credincios până la moarte și-ți voi da cunună vieții. – Apocalipsa 2:10

VICTORIA OLIVETTA

NAVIGARE LINIȘTITĂ

Este important să cântărești viața din mai multe unghiuri. Detaliile circumstanțelor tale nu sunt factorul cel mai important, ci modul cum te gândești la ele. Mai întâi gândești și apoi acționezi. O reacție obișnuită în fața schimbărilor este frica, ceea ce poate fi o emoție paralizantă ce aduce disperare în viețile noastre. Dacă dorim să schimbăm traiectoria vieților noastre trebuie să începem prin a schimba felul cum gândim.

Când am ajuns cu familia mea în Argentina aveam trei proiecte diferite prin care ne câștigam existența. Datorită schimbărilor din situația politică și a inflației nebunești, proiectele noastre nu au supraviețuit crizei economice. Deci, la vârsta de 55 de ani, a trebuit să o iau de la început. Vântul economiei și-a schimbat cursul și a trebuit să-mi ajustez pânzele ca să continui să navighez, să supraviețuiesc și să prosper.

După ce am luat în considerare mai multe opțiuni am găsit ce mi se potrivea și mi-am dezvoltat o nouă carieră, apoi o alta și după câțiva ani, o alta. Niciuna dintre aceste posibilități n-ar fi fost în raza mea cu zece ani în urmă. Singurul lucru de care putem fi siguri este că lucrurile se schimbă.

Am continuat să fac ceea ce îmi place, iar în același timp să-mi produc suficient venit pentru un stil de viață confortabil. Acum sunt trecută de 60 de ani, dar continui să mă dezvolt și

să mă concentrez pe proiectele mele cu energie și cu pasiune. Toate acestea sunt posibile fiindcă din când în când fac pauză să-mi evaluez prioritățile și rezultatele și să-mi verific cursul cu Dumnezeu. El este asociatul meu principal în această aventură numită viață și, de asemenea, în afaceri. Dacă simt că este corect, îmi aduce bucurie și găsesc versete biblice care să mă susțină, acești trei factori îmi confirmă că sunt pe direcția cea bună spre o destinație fericită. Dacă nu, trebuie să-mi ajustez cursul.

Am învățat că nu pot controla direcția vântului, dar îmi pot poziționa pânzele în așa fel încât să avansez cu viteză bună. Iar dacă se iscă furtuna și bate vântul și mă înspăimânt, mi-L imaginez pe Iisus care oprește vântul, merge pe apă și mă cheamă să-L urmez. Atunci îmi ridic pânzele și continui indiferent de situație, deoarece cel ce merge înaintea mea îmi pregătește drumul.

„Am fost tânăr și am îmbătrânit, dar n-am văzut pe cel neprihănit părăsit, nici pe urmașii lui cerșindu-și pâinea” (Psalmul 37:25). Deci, nu contează cât de dificilă sau de incomodă este situația, eu pot fi calmă, fericită și liniștită, alegând o navigare calmă cu El la cârmă.

VICTORIA OLIVETTA ESTE MEMBRĂ ÎN ORGANIZAȚIA THE FAMILY INTERNATIONAL ÎN ARGENTINA.

ÎN SINCRONIZARE CU PĂSTORUL

MARIE ALVERO

Eram pe Zoom și vorbeam cu o colegă. Avea probleme cu munca; nu reușea să țină pasul, iar lucrul acesta se resimțea la nivel de clienți și de departament. „Spune-mi ce se întâmplă”, i-am zis. Mi-a zis că se străduiește pe cât poate dar nu știe cum să țină pasul cu toate. Copiii ei făceau sporturi de performanță, insistă să aibă casa curată lună și mi-a mai spus și altele ce erau pe lista ei de îndatoriri. Erau multe și mi s-a făcut milă de ea!

I-am spus: „Trebuie să îți alegi un ritm constant de durată. Nimeni nu poate ține pasul cu tot ce încerci tu să faci”. Mi-a răspuns că nu știa cum să facă asta. Se simțea fără speranță.

Este o poveste pe care o văd mereu în jurul meu când oamenii încercă să aibă vieți perfecte

și își strivesc sufletul sub greutate. Deși există multe lucruri practice pe care le poți face să-ți eficientizezi viața și să faci lucrurile să fie mai ușoare, soluția de durată este să fii dispus să renunți la ideea de „viață perfectă”.

Nu cred că Dumnezeu a intenționat să fim stresați tot timpul. Iisus a spus că va da odihnă celor oboșiți și împovărați. Putem învăța de la El, a cărui jug este bun și a cărui povară este ușoară (Matei 11:28-30). Este o imagine diferită de ceea ce descrie ritmul frenetic pe care-l promovează cultura noastră.

„Eu nu-ți cer să le faci pe toate astea!” ar spune, probabil, Iisus. „Eu îți cer doar să fii conștiincios azi și să ai încredere în Mine pentru mâine. Vino să înveți ritmurile harului”.

Ritmul pe care ni-l cere Iisus implică să ne facem timp pentru sufletele noastre, să ne înnoim și să-L lăsăm pe Iisus să ne călăuzească spre pășunile verzi. Dacă ritmul tău nu-ți permite să ai timp să te plimbi cu El pe pășunile verzi atunci, probabil, te miști mai repede decât Păstorul și, probabil, de aceea nu ai găsit apele proaspete care să te îmbrozăteze (Psal- mul 23:1-3).

Așa mi-a vorbit în ultima vreme Dumnezeu în inima mea. Mie îmi place să mă străduiesc și să bifez toate îndatoririle, dar rămân fără energie. Am ajuns să înțeleg că nu pot să le fac pe toate.

Mă rog să pot rămâne în pas cu Păstorul și să merg acolo unde mă călăuzește El și să am încredere în El pentru drumul meu.

MARIE ALVERO A FOST MISIONĂRĂ ÎN AFRICA ȘI MEXIC. ÎN PREZENT EA TRĂIEȘTE FERICITĂ ȘI ACTIVĂ CU SOȚUL ȘI COPIII EI ÎN TEXAS, SUA.

DE LA IISUS CU DRAGOSTE

PARCURGE CURSA

Dacă doi oameni se înscriu să alerge într-o cursă iar unul dintre ei se pregătește, se antrenează și își clădește mușchii în timp ce celălalt nu se pregătește, atunci, când se alinaiază la start și se dă startul cursei, cel pregătit va alerga cu încredere, cu viteză, cu putere și cu energie.

Dacă ar fi să alergi și tu în cursa care îți stă înaintea trebuie să exersezi zilnic și să trăiești stilul de viață al alergătorului. Trebuie să lași deoparte orice povară și păcatul care te îngreunează și să te concentrezi pe lucrurile de sus, nu pe cele de pe pământ (Coloseni 3:2).

Când îți trăiești viața după Cuvântul Meu și umbli în iubirea Mea, mușchii tăi spirituali se întăresc și ești capabil să alergi în alergarea care îți stă înaintea cu rezistența de care ai nevoie

pentru zilele ce urmează. Poți alerga cu bucurie, cunoscând viitorul care te așteaptă.

Timpul tău pe pământ te pregătește pentru viitorul tău etern care stă înaintea ta. Învață să umbli în Duhul Meu și să trăiești după Cuvântul Meu. Străduiește-te să le faci pe toate cu dragoste și să muncești în armonie cu ceilalți. Apropie-te de Mine și Eu Mă voi apropia de tine (Iacov 4:8).

Amintește-ți să alergi în cursa care îți stă înaintea cu răbdare și cu perseverență (Evrei 12:1). Să vii la Mine când ești obosit, să respiri adânc și să-ți controlezi ritmul. Învață de la Mine, iar Eu îți voi da odihna promisă sufletului tău și tărie pentru drumul tău (Matei 11:28-29).